

MIEP DE FEESTER.

Om stil te
luisteren.

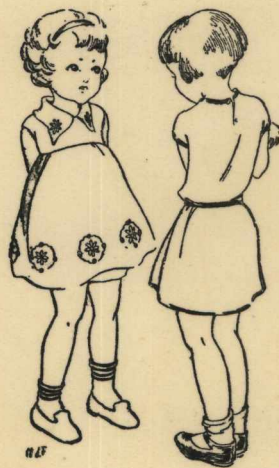
C. Asscher - door
Pinkhof

ALKMAAR
GEBR. KLUITMAN

OM STIL TE LUISTEREN

DOOR C. ASSCHER—PINKHOF

GEÏLLUSTREERD DOOR
MIEP DE FEIJTER

ALKMAAR
N.V. UITGEVERS Mij. GEBR. KLUITMAN

INHOUD.

	Blz.
1. Buurtjes	3
2. Voor de piano	8
3. De Heidekindertjes	9
4. De twee Japaneesjes	21
5. Kletsnat	26
6. Van Nellie en Jacob	26
7. Het mutsje	31
8. De orgelman	33
9. Ruzie	36
10. Ridder Jan	38
11. De Meester	41
12. Grootmoeders eerste reis	42
13. D'r was eens	47

MIËP DE FEYTER.

BUURTJES.

,... en hoe moeder het waschte en aankleedde. (Blz. 6.)

1. Buurtjes.

Tinie had een beetje medelijden met zichzelf.

Het leek haar zoo heerlijk, om het eenige kind in huis te zijn, en alle speelgoed voor jezelf alleen te hebben, en vader en moeder voor jezelf alleen, en je kamertje voor jezelf alleen.

En juist omdat ze dat zoo graag had, waren ze met drie zusjes en een broertje. Tinie zelf, en haar tweelingzusje Linie, en haar ouder broertje Bert, en haar jonger zusje Jettie.

Ze hield wel heel veel van de zusjes en van Bert, hoor. Maar kijk, het was zoo verdrietig, als je net een boek wou gaan lezen en Linie was toevallig net met dat boek bezig. Of je wou juist eens een gezellig praatje met moeder maken, en moeder was druk aan 't babbelen met Jettie. Of je had je pop te slapen gelegd en wou er zachtjes en stil bij gaan zitten, en dan begon Bert juist heel hard met z'n hamer te timmeren.

Daar zou ze nooit last van hebben als ze 't eenige kind in huis was, dacht ze.

„Ik wou wel ergens wonen, waar geen andere kinderen zijn,” zei ze op een keer tegen moeder.

„Waarom?” vroeg moeder.

„Dan was alles voor mij alleen.”

„Dat zou je niets meevallen, hoor. Je zou je heel erg vervelen, en 't is ook niets prettig om niemand anders dan je vader en moeder te hebben om van te houden. Of hou je soms niet van Bert?”

„Jawel!” lachte Tinie.

„En van Linie?”

„Nou!”

„En van Jettie?”

„En of!”

„Nou dan?”

„En toch zou het veel prettiger zijn,” zuchtte Tinie. „Dat meisje van de nieuwe menschen hiernaast zal het wel heerlijk vinden, dat ze alleen is.”

„Ik weet niet,” zei moeder. „Vraag het haar maar eens.”

Dat durfde Tinie toch niet. Het meisje van hiernaast was te nieuw. Ze had haar nog nooit gesproken.

„Ik denk,” zei moeder, „dat dat meisje wel eens zegt: wat zal het heerlijk zijn om broertjes en zusjes te hebben.”

Maar Tinie geloofde er niets van.

* * *

M.F.

Anneke had een beetje medelijden met zichzelf.

Anneke, het meisje van hiernaast, had een beetje medelijden met zichzelf.

Het leek haar zoo heerlijk, om niet zoo alleen in huis te zijn. Een broertje, een zusje om mee te spelen! Want met groote menschen speelde je toch lang zoo echt niet.

Alsje met de pop speelde, hoorde er toch eigenlijk een poppe-vader, of minstens een poppe-tante bij, die op visite was en met je praatte. Als je dan een broertje of een zusje had, konden die toch de vader of de tante zijn!

Al dat speelgoed was zoo stil, dat gaf nooit antwoord als je ermee praatte.

„Ik wou dat ik een broertje of een zusje had, om mee te spelen of te praten,” zei ze tegen moeder.

„Je kunt met vader en mij toch spelen en praten?”

„Ja, maar u bent groote menschen.”

Moeder vond het erg jammer, dat ze een groot mensch was, maar ze kon er niets aan doen.

„Die kinderen hiernaast hebben het maar heerlijk,” pruttelde Anneke. „Die hebben allemaal kinderen om mee te spelen.”

„Vraag eens, of je met ze mag spelen,” zei moeder.

Dat durfde Anneke niet. Ze was nog te nieuw. Ze woonde hier maar pas.

* * *

Toen gebeurde het, dat Bert en Tinie en Linie en Jettie er nog een klein broertje bij kregen ook nog.

Daar waren ze natuurlijk erg blij mee! En het was nog wel zoo'n heerlijk kindje, net een pop, een pop die kon bewegen.

Lachen kon hij nog niet, maar wel huilen.

Moeder was eerst ziek, en toen was er een zuster, die het kleine broertje waschte en aankleedde en als ze heel stil waren, mochten ze daar naar kijken.

Net een pop die kon bewegen.

En toen moeder beter was, werd het heelemaal heerlijk. Toen had het jongetje ook leeren lachen, en het hield ook al wat meer zijn oogjes open, en moeder was den heelen dag zoo blij; blij dat ze weer beter was en dat er zoo'n lief kindje in de wieg lag.

Maar Anneke van hiernaast had het gehoord van dat jongetje, en toen was ze werkelijk gaan huilen.

„Wij krijgen ook nooit iets,” snikte ze. „En zij hebben al zoo veel en nu krijgen ze er nog een broertje bij ook.”

„Dat is niet mooi van je,” zei moeder. „Dat is jaloersch. Foei, huilen omdat andere kinderen blij zijn!”

Toen Anneke een beetje bedaard was, vroeg moeder:

„Zal ik eens vragen, of er één van die meisjes een dagje bij je mag spelen? Dan ben jij niet alleen, en hun moeder zal 't wel

niet erg vinden, omdat ze toch zoo veel kindertjes heeft.”
Anneke vond het heerlijk.

En Anneke's moeder ging naar hiernaast en vroeg, of er één van de meisjes wou komen spelen.

Ze wouen wel allemaal, maar Jettie was jonger dan Anneke. En wie moest er nu gaan, Tinie of Linie?

„Allebei dan maar,” zei Anneke's moeder. En Tinie en Linie gingen allebei.

Of ze 't ook prettig vonden!

Anneke had een heeleboel speelgoed, en ze speelden er fijn mee, met z'n drieën.

Tinie en Linie vertelden veel van 't nieuwe broertje, hoe het al lachte, en hoe moeder het waschte en aankleedde. Net zooals een pop aangekleed werd.

Anneke luisterde met groote oogen. Had zij dat broertje maar gekregen!

Toen ineens vroeg Tinie:

„Vind je 't niet eenig, om alleen al het speelgoed te hebben, en het heele huis, en je vader en moeder voor jou alleen?”

Want moeder had toch gezegd, dat ze dat maar eens vragen moest.

„Eenig?”

Anneke keek haar verbaasd aan.

„Eenig? Ik vind het juist zoo akelig, dat ik alleen ben! Ik . . .” — ze begon haast te huilen, — „ik wou dat ik bij jullie woonde, met al die kinderen. En nu hebben jullie nog wel een broertje ook erbij!”

„Ooo,” zei Tinie langzaam, „ik dacht, dat het erg prettig was. Jij hebt toch nooit, dat twee tegelijk hetzelfde boek willen hebben, of dat er één spektakel maakt, als het stil moet zijn voor de pop.”

„Nee,” zei Anneke. „Maar alleen spelen is niets aan, hoor.”

Linie kreeg medelijden met Anneke.

„Misschien kun je wel één van ons te leen krijgen,” zei ze. „Maar niet 't kleine broertje. Die kan niet weg. En Tini ook niet, hè Tinie? Want die hoort bij mij.”

„Ik wou wel,” zei Tinie zacht, „Ik wou wel graag het eenige kind in huis zijn.”

„Dat ben je toch niet,” zei Anneke, „want ik ben er dan ook.”
Tinie dacht na.

„Nee, toch niet,” zei ze, „want ik moet er bij zijn, als broertje gewasschen wordt.”

„Jettie misschien,” zei Linie.

„Jettie?” zei Tinie boos. „Die kunnen wij toch niet missen? Daar spelen we toch altijd zoo gezellig mee?”

Dat was waar. Nee, dat kon niet.

„Bert dan?”

Nee, Bert zou niet willen. Die had niets aan Anneke's poppen en meisjesspeelgoed. Die moest bouwen en timmeren en zagen, — nee, dat kon niet.

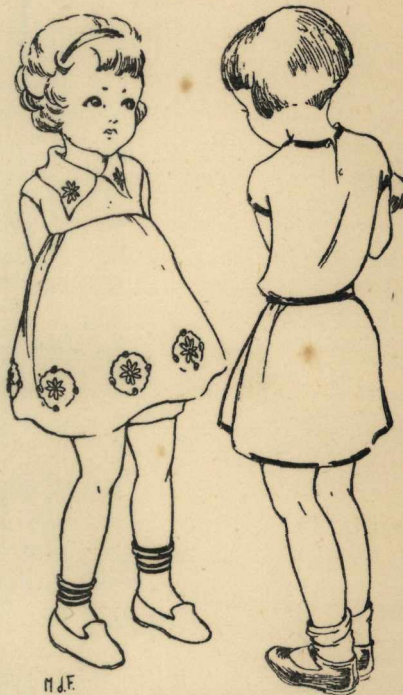
„'t Spijt me,” zei Linie medelijdend tegen Anneke. „We kunnen geen van allen. Maar jij mag wel vaak bij ons spelen, hoor!”

Dat gebeurde toen ook heel dikwijls.

En Tinie had geen medelijden meer met zichzelf, alleen maar met Anneke, die zoo alleen in huis was.

Maar een jaar later hoefde ze ook geen medelijden meer met Anneke te hebben.

Want toen was er in Anneke's huis ook een broertje gekomen. Een pop, die bewegen kon, en die gewasschen werd en aangekleed, en waar Anneke zoo veel naar mocht kijken als ze maar wou!

... Ik wou wel graag het eenige kind in huis zijn.

2. Voor de piano.

Sofietje speelt een liedje,
Maar 't klinkt een beetje raar.
Nu rin-tin-tin, de hoogte in,
Dan rom-bom-bom, een laag gebrom, —
Van alles door elkaar.

Sofietje speelt een liedje,
Een liedje uit een boek.
En dat voor zóó'n klein meisje!
Maar hoor je wel: het wijsje,
Dat is een beetje zoek.

Sofietje speelt een liedje,
Van tralalalala.

Ze kan niet eens nog lezen;
Toch zal 't wel prachtig wezen,
Al zing je 't haar niet na!

Sofietje speelt een liedje.
En 't mooiste van de grap:
Je zoudt het niet gelooven, —
Het boek staat onderst-boven!
Wat is dat kind toch knap!

3. De Heidekindertjes.

Ze woonden midden op de hei, de groote, groote hei.
Daar woonden ze al zoo lang, heelemaal alleen met Heimoedertje, in hun huisje van heitakken.

Dat huisje was héél klein. Maar het behoefde ook niet groot te zijn, want de heikindertjes waren zelf zulke hummels. En Heimoedertje, och, dat was maar zoo'n klein Moedertje.

Wie had hun huisje wel gebouwd?

Heimoedertje?

Neen, heelemaal niet!

De kindertjes dan?

Neen, hoor!

Wie dan?

Dat zal ik je vertellen.

Toen Moedertje met de kindertjes op de groote hei kwam, om daar te gaan wonen, zocht ze overal, of er niet een huisje stond.

Maar er was niets te vinden.

En toen ze zoo liepen te zoeken, kwamen ze langs een mierenhoop.

„Beste miertjes,” zei Heimoedertje, „weten jullie misschien een huisje voor mij te vinden?”

Een paar mieren hielden even op met werken en dachten na.

„Ik weet hier in de buurt wel een leeg vogelnestje, zei er een.

„Maar dat is zeker te klein, hè?”

„Ja, een vogelnestje is te klein,” zei Heimoedertje.

„En ik,” zei een andere, „ik weet een leeg spinneweb, een erg groot. Maar dat is zeker te dun, hè?”

„Ja, een spinneweb is te dun,” zei Moedertje.

„Ik weet wel een leeg konijnenholletje,” zei weer een andere. „Maar dat is zeker te donker, hè?”

„Ja, een konijnenholletje is te donker.”

„Dan weten we niets,” zeiden de mieren. „Vraagt u nog maar eens aan iemand anders.”

„Dank je wel, miertjes!”

En Moedertje ging met de heikindertjes verder.

Daar ontmoetten ze een rups, een beerrups, met mooie, lange haren.

„Lieve beerrups,” zei Moedertje, „weet jij misschien een huisje? Ik zoek al zoo lang.”

De beerrups hield even op met kruipen.

„Een huisje?” zei hij. „Nee, ik geloof het niet. Ja, ik weet wel een mooie struik, waar je heerlijk tusschen de takken kunt zitten. Maar dat is zeker te koud, hè!”

„Ja,” zei Moedertje, „een struik is te koud.”

„Dan weet ik niets,” zei de beerrups. „Vraag maar aan iemand anders.”

„Dank je wel, beerrups,” zei Moedertje.

En ze gingen verder.

Maar toen ze een eindje geloopt hadden, werden de vier heikindertjes zóó moe, dat ze even moesten uitrusten.

Moedertje ging in 't midden zitten, met twee kindertjes aan elken kant.

Opeens holde er een konijntje voorbij.

„Konijntje! Konijntje!” riep Moedertje.

't Konijntje keerde zich even om.

„Best konijntje,” zei Moedertje, „heb je erge haast?”

„Nou . . .” zei 't konijntje, „eigenlijk niet zoo erg. Ik dacht eigenlijk, dat iemand mij achterna zat, maar ik geloof toch, dat het niet zoo is.”

„Kom dan even bij ons zitten. Ik moet je wat vragen.”

Het konijntje ging op de achterpooten zitten, en keek haar vragend aan.

„Weet je misschien een huisje voor ons te vinden?” vroeg Moedertje. „We zoeken al zoo lang!”

„Een huisje?” ’t Konijntje bedacht zich eens goed.

„Neen, ik weet geen huisje, maar je mag best bij mij komen wonen, hoor! Zijn je kindertjes nogal zoet?”

Nu, de heikindertjes waren bijna altijd zoet.

„Mijn kindertjes zijn wel eens een beetje stout,” zei ’t konijntje, „maar dat vindt je toch niet erg, hè?”

„Neen,” zei Moedertje, „dat vind ik niet erg. Maar ik geloof, dat het toch niet gaat.”

„Waarom niet?”

„Een konijnenholletje is onder den grond, en zoo donker. En we houden zoo van ’t zonnetje.”

„Ja, dat is waar ook,” zei ’t konijntje. „Neen, dan weet ik iets. Dag!”

’t Konijntje holde weg.

„Dag konijntje, dank je wel!” riep Moedertje hem na.

Boven hun hoofd vloog een leeuwerik. Die zong toch zoo mooi en zoo blij, daar boven in de lucht.

„Moedertje,” zei één van de kindertjes, „vraagt u ’t eens aan den leeuwerik.”

Toen klaptten ze allemaal in de handen, om te maken, dat de leeuwerik even zou luisteren.

De leeuwerik keek naar beneden, en dacht: „Wat zouden ze willen?”

En in langzame kringen vloog hij naar beneden.

„Wel, wat is er?” vroeg hij vriendelijk.

„Lieve leeuwerik,” zei Heimoedertje, „weet je ook een huisje voor me?”

„Een huisje?” zei de leeuwerik nadenkend. „Een huisje? Neen, ik weet er geen.”

„Ik zoek al zoo lang!” zei Moedertje.

De leeuwerik kreeg medelijden met haar.

„Och, zoek je al lang? En kun je niets vinden? — Zal ik

„Lieve leeuwerik, weet je ook een huisje voor me?”

eens probeeren, of ik een nestje voor je kan bouwen? Ik kan 't wat goed!”

Moedertje lachte.

„Dat kun je toch niet!” zei ze. „We hebben een huisje noodig, dat veel grooter is dan je nestje.”

De leeuwerik zei niets. Een poosje zat hij stil te denken, en toen vloog hij ineens weg.

„Zoo straks kom ik wel terug!” riep hij naar beneden.

„Wat is dat nu?” zei Moedertje.

Ze begreep er niets van.

Maar na een poosje zag ze weer den leeuwerik, hoog, hoog, in de lucht.

Rrrts, — daar was hij op den grond.

„Ik ben er het eerst!” riep hij.
Nu wist Moedertje heelemaal niet, wat ze er van denken moest.
„Ja maar,” kwam er opeens een stem, „ik moest door die harde heistruiken heen!”

Dat was het konijntje.

„Hoe kom jij hier?” riep Moedertje.

„Op mijn pootjes natuurlijk!”

„Ja, maar wie heeft je geroepen?”

„Ik!” riep de leeuwerik. „Luister eens goed, Heimoedertje. Ik zal met het konijntje een huisje voor je bouwen. Ik zal de takken door elkaar vlechten, en hij zal de gangetjes graven.”

„O!” riep Heimoedertje alleen maar. Ze vond het toch zóó vriendelijk van die twee!

„En straks komen de miertjes, en die zullen kleine takjes aandragen, en de beerrups zal blaadjes brengen. En zoo . . .”

„Hè, mogen wij de groote takken hei plukken?” vroegen de Heikindertjes.

„Natuurlijk!” zei Heimoedertje. „Wat heerlijk, dat we nu een eigen huisje krijgen!”

Toen begonnen ze maar vast te werken. En na een poosje kwamen de mieren en de beerrups, en hielpen dapper mee.

Zóó hard werkten ze, dat het huisje in twee dagen kant en klaar was.

„Hè-hè!” zeiden de mieren. „Nu gaan we weer naar huis!”

„Hè-hè!” zei de beerrups. „Ik kruip weer naar mijn plekje toe.”

„Hè-hè!” zei het konijntje. „Ik ga weer naar mijn hol.”

„Hè-hè!” zei de leeuwerik. „Nu weer eens een deuntje zingen en een eindje rondvliegen!”

„Wel bedankt, hoor!” riepen Heimoedertje en de heikindertjes.

’t Konijntje en de leeuwerik hoorden er niets meer van, ze waren al ver, vèr weg.

En na dien tijd woonden de kindertjes met hun Moeder samen gezellig in ’t kleine heihuisje.

Denk je, dat ze den heelen dag speelden en pret maakten?

Neen, ze hadden ’t soms wàt druk.

Voor al in de lente. Dan gingen ze iederen morgen op bezoek bij de vogelvrouwtjes, die zaten te broeden. Moeder paste dan op het huisje, en hand aan hand gingen ze alle vogels opzoeken, die ze kenden. Dat waren er in hun buurt wel vijf!

Achter elkaar liepen ze dan tusschen de heistruiken door. Die hadden dan nog geen bloemetjes, en zagen er erg kaal en donker uit.

Als ze bij een nestje kwamen, dat ze kenden, riepen ze: „Goeie-morgen, mevrouw!”

En dan kwam er over den rand van 't nestje een vogelkopje.

„Goeiemorgen, heikindertjes!”

„Verveelt u je vandaag erg?” vroegen ze dan.

„Ja, wel een beetje. Ik moet zoo stil zitten op de eitjes!”

„Zullen wij u een beetje gezelschap houden?”

Nu, dat vond zoo'n vogelmevrouwje dan altijd heerlijk. Want Meneer Vogel moest den heelen dag eten zoeken voor haar en voor zichzelf, en die had dan geen tijd, om haar gezelschap te houden.

En dan praatten ze over alles: over de zon en den regen, en de eitjes, en over de bloemetjes, die al voor den dag kwamen.

En als ze dan weg gingen, om naar de andere vogelmevrouw-tjes te gaan, dan zei 't Vogelmevrouwje: „Als mijn kindertjes er zijn, mogen jullie ze komen kijken.”

Nou — dat deden ze graag!

's Zomers moesten ze de dieren en plantjes helpen.

Er wonen op de hei van die groote, blauwe kevers, met drie horentjes op hun kop. En die kevers hielpen ze gaatjes maken in den grond.

Zoo'n kever moet een heele poos met zijn pootjes graven, om een gaatje te krijgen, en als de heikindertjes, maar even hun vinger in het zand staken, was 't al klaar.

En als er bloemetjes waren, die zoo graag wilden, dat er een bij hun honing kwam oplikken, dan behoefden ze 't maar aan de heikindertjes te vragen. Die riepen dan, zoo hard als ze konden: „Honing, lekkere, zoete honing!” En dan kwamen de bijen van-zelf.

Als het herfst werd, mochten ze tusschen de mooie, paarse heibloemen gaan wandelen, en zoeken, of er geen braamstruik stond met rijpe bramen. Dan maakte Moedertje van

En die kevers hielpen ze gaatjes maken in de grond.

die bramen lekkere gelei, en die bewaarde ze voor den winter.

En 's winters, — wat moesten de kindertjes dan doen?

Dan waren er geen broedende vogelvrouwtjes, en geen gravende kevers, en geen bloempjes met honing; en bramen waren er ook niet te vinden.

Maar weet je, wat er wél was?

Sneeuw. Een mooie, dikke deken van sneeuw.

Daar mochten ze mee spelen. Ze maakten er kasteelen en sneeuwpoppen van, en bekogelden elkaar met sneeuwballen.

Of dat heerlijk was!

Op een heerlijken winterdag, toen er heel dik sneeuw lag, zei Heimoedertje: „Gaan jullie 't Boschmannetje eens opzoeken!”

„Ja, ja!” riepen ze alle vier. „Gaat u dan mee?”

„Welneen,” lachte Moedertje, „jullie moet 't zelf vinden!”

„Heelemaal alleen?”

Dat hadden ze nog nooit gedaan.

„Ja, héélemaal alleen,” zei Heimoedertje. „Jullie bent groot genoeg.”

Toen deden ze hun dikke manteltjes aan, en hun dikke mutsjes op.

Uit ieder mutsje kwamen net de twee strikjes van hun korte vlechtjes kijken.

„Dag Moedertje!” riepen ze, en toen gingen ze op weg, over de koude sneeuw.

Vooraan ging de grootste, en daarachter de tweede, en de derde, en achteraan het kleine, kleine dikkerdje, het jongste heikindje.

Knrr, knrr, ging de sneeuw onder hun kleine schoentjes. Dat was zoo'n gezellig gehoor.

't Boschmannetje woonde in 't groote bosch, en dat groote bosch lag naast de groote hei.

De hei was zóó groot, dat je 't bosch heelemaal niet kon zien, als je bij 't heihuisje stond, en als je bij 't bosch was, kon je 't heihuisje niet zien.

Ze hadden dus een heel eind te lopen. Maar dat vonden ze niet erg, hoor!

Ze hadden flinke, sterke beentjes, en daar konden ze wát goed mee stappen.

„Kijk eens!” riep 't kleine dikkertje opeens.

Ze draaiden zich allemaal om.

„Wat zie je?” vroegen ze.

Miep de Feijter.

DE HEIDEKINDERTJES.

„Als je naar ons huisje kijkt, zie je allemaal voetjes van ons in de sneeuw staan.” (Blz. 17.)

„Als je naar ons huisje kijkt, zie je allemaal voetjes van ons in de sneeuw staan!” lachte ze.

Nu zagen ze 't alle vier: overal, waar hun voetjes hadden gestaan, kon je 't zien. Moedertje kon dus precies zien, waar ze geloopt hadden.

Tusschen de sneeuw stond een jong denneboompje. Dat zag er zoo mooi uit, met al die wittigheid op de harde naaldjes.

„Dennetje, mogen we een paar takjes van je hebben?” vroeg het oudste heikindje.

„Waarvoor moet je ze hebben?” vroeg het denneboompje.

„Voor het boschmannetje. Daar gaan we naar toe.”

„En wat zal 't boschmannetje er dan mee doen?”

„Hij zal ze in zijn kamertje zetten, en er telkens naar kijken. En dan zal hij denken: Wat een mooie dennetakjes zijn dat!”

„En wat krijg ik er dan voor?”

Ja, wat moest het er voor krijgen! Ze hadden niets, dat ze konden weggeven!

„Je mag mijn mutsje hebben,” zei 't oudste heikindje.

„Neen, dan krijg je koude oortjes, zei het dennetje

„Je mag mijn manteltje hebben,” zei 't tweede.

„Neen, dan krijg je een koud ruggetje.”

„Je mag mijn schoentjes hebben,” zei 't derde.

„Neen, dan krijg je koude voetjes.

„Je mag van ons alle vier een kusje hebben,” zei 't jongste heikindje.

„Dat is goed!” zei het dennetje.

En de vier heikindertjes gaven het dennetje allemaal een kusje.

„Breek nu maar een paar takjes af,” zei 't dennetje.

't Oudste heikindje, dat sterke knuistjes had, nam een paar dennetakjes.

„Dag dennetje, dank je wel!” riep ze

Nu konden ze hun huis niet meer zien, maar wèl in de verte het bosch. Dus nu hadden ze niet meer zoo heel ver te loopen. Stevig stapten hun voetjes voort door de sneeuw.

„Ik krijg zulke koude voetjes,” zei 't jongste heikindje.

„En ik zulke koude handjes,” zei op één na het jongste.

„En ik zoo'n kouden neus,” zei het tweede.

„Hindert niet!” zei het oudste, „als we bij 't boschmannetje zijn, kunnen we ons warmen. Het boschmannetje heeft een vuurtje in zijn huis.”

„Laten we dan maar gauw doorstappen,” zeiden de andere heikindertjes. „Dan zijn we er gauw.”

En ze kwamen in 't bosch.

Daar was het heel mooi, en lang zoo koud niet als op de hei.

De boomen hadden hun donkergroene jurken aangehouden, maar omdat het zoo koud was, droegen ze er witte bonten overheen. En ze waren wat trotsch op dat moois, want ze stonden er doodstil mee te pronken. Als je anders in 't bosch kwam, hadden de boomen elkaar meestal wat te vertellen, want dan zag je ze telkens knikken en neen schudden; maar nu, neen — hoor! Ze bewogen zich heelemaal niet.

„Waar woont nu 't boschmannetje?” vroeg het jongste heikindje. Ze verlangde zoo naar het lekkere vuur.

Ja . . . waar woonde het boschmannetje?

De oudste was het een beetje vergeten; ze wist het zoo precies niet meer.

Maar ze zouden zoeken.

„Hi-hi, hi-hi,” lachte boven in den boom een klein, brutaal meesje.

„Meesje, meesje, kom eens hier!” riepen de heikindertjes.

't Meesje ging op een lager takje zitten, zóó haastig, dat er een vlokje van 't mooie, witte bont naar beneden viel. Maar de boom zei er niets van: hij had toch nog zooveel over!

„Meesje, waar woont het boschmannetje?”

„Weet 'k niet, weet 'k niet!” riep het meesje. En toen vloog het weg.

„Tet-tet! 'k Heb zoo'n pret!” zong het winterkoninkje.

„Winterkoninkje, weet jij het boschmannetje te wonen?”

'k Was er net! 'k Was er net!” riep het vogeltje en 't duikelde van plezier.

„Ja?” vroegen de heikindertjes. „Kun je 't ons wijzen?”

„Ga maar mee! Ga maar mee!”

En 't winterkoninkje vloog van boom tot boom, en keek telkens, of de kinderen wel achteraan kwamen.

Ja hoor! Daar stond het huisje!

Het dak was heelemaal wit, en de stoep en de vensterbank ook. Dat zagen ze al uit de verte.

„Boschmannetje! Boschmannetje!” riepen ze. „Wij zijn het, de heikindertjes!”

Daar ging het groene deurtje open, en het boschmannetje stond aan den ingang; het boschmannetje, met zijn langen, witten baard, zijn vriendelijk gezicht, en zijn gezellige puntmuts op zijn witte haren.

't Boschmannetje was ook al zoo oud; — zoo oud als het bosch. En het bosch was héél erg oud. Daarom had het boschmannetje zoo'n witten baard.

„Dag boschmannetje!” riepen ze hem al toe.

„Dag heikindertjes! Kom maar gauw hier!”

Daar kwamen ze alle vier naar 't huisje toe: vooraan 't kleinste heikindje, dat haar armpjes al vooruitstak naar het boschmannetje, om hem lekker te pakken. En nummer twee had zulke koude handjes, dat ze haar vingertjes in den mond stopte, om ze warm te maken. En achteraan kwam de oudste, met de mooie dennetakjes in haar arm.

„Die takjes zijn voor u,” zei ze.

„Wat mooi!” zei 't boschmannetje. „Ik hang ze in 't kamertje op, en dan ruikt mijn heele huisje ernaar!”

Toen gingen ze naar binnen, naar 't warme vuurtje.

Allemaal zaten ze op den grond voor 't vuur, behalve 't kleintje, dat gauw op 't boschmannetje z'n schoot ging zitten. Daar zat ze toch zoo heerlijk!

Door 't raam keken een paar meesjes en het winterkoninkje naar binnen. Ze zaten in de sneeuw, die op de vensterbank lag. Maar ze verlangden niets naar dat vuurtje binnen; dat vonden ze veel te benauwd. Als ze maar frisch in de kou mochten rondvliegen, en 't eten oppikken, dat 't boschmannetje voor ze had gestrooid, dan waren ze best tevreden.

„Hoe gaat het met Moedertje?” vroeg 't boschmannetje. „En hoe gaat het met de hei?”

„De hei ligt heelemaal onder de sneeuw; we kunnen niet één heiplantje zien,” zei 't oudste heikindje.

„En Moedertje is thuis, om op ons huisje te passen,” zei 't tweede.

„En de konijntjes komen heelemaal niet voor den dag, omdat het te koud is,” zei het derde.

Toen begon het boschmannetje te vertellen. Allemaal verhaaltjes uit zijn bosch. Van de vogels en de eekhoorntjes en de paddenstoelen en de sneeuw. Altijd als de heikindertjes bij hem waren, wist hij verhaaltjes en iederen keer waren er weer nieuwe. Dat kwam, doordat er in het bosch zooveel gebeurde, en dat zag het boschmannetje allemaal.

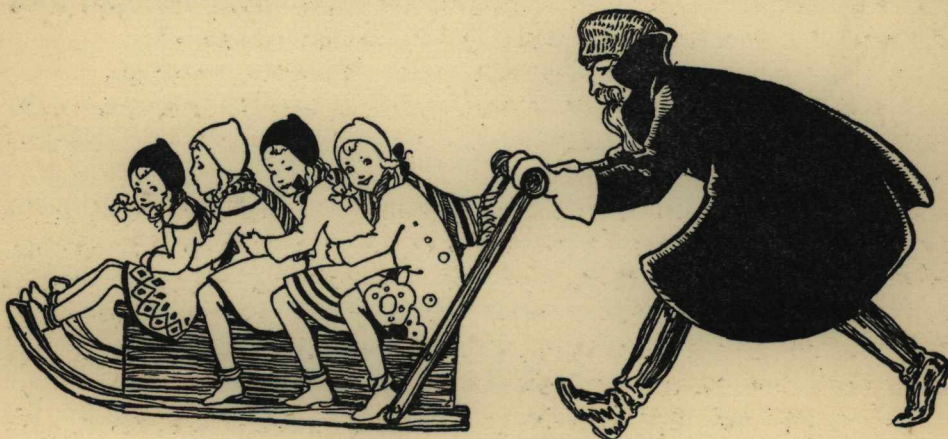
Ze werden zoo lekker warm van het vuurtje en van het luisteren. Hun koude handjes begonnen te tintelen, en hun roode wangetjes gingen gloeien.

En langzamerhand werd het donker. Ze merkten er niets van, doordat ze zoo erg luisterden.

„Ik breng jullie met de slee naar huis,” zei 't boschmannetje opeens.

Dàt was heerlijk! Met de slee! En wat zou dat gauw gaan!

En toen ze allemaal erin gepakt waren, en het boschmannetje hen het bosch uitduwde, lachten en zongen de winterkoninkjes

Wat kon dat boschmannetje nog hard loopen.

hun na: „Dag! Hi-hi! Veel plezierrr! Tet-tet! Gauw naar bed! Naarr bed! Hi-hi! Tet-tet!”

Die brutaaltjes hadden toch zoo'n pret!

De slee gleed heel zacht en vlug over de sneeuw. Net langs de plekjes, waar hun voetjes nog in de sneeuw stonden, want dan konden ze zich niet in den weg vergissen.

Daar stond in de verte, voor 't huisje, Moedertje op den uitkijk.

Rrrts — wat ging die slee hard! Wat kon dat oude boschmanne-tje nog hard loopen!

En toen de slee voor het heihuisje stilhield, sprongen ze er alle vier gauw uit, en riepen: „Daar zijn we al!”

4. De twee Japaneesjes.

Bij Oma op de schoorsteen zaten naast elkaar twee popjes. Het waren Japaneesjes, een mannetje en een vrouwtje.

Ze hadden allebei heel scheeve oogjes, bijna dichtgeknepen. Het mevrouwtje had pikzwart haar, in een paar leuke, dikke knoedeltjes op haar hoofd. Ze had een prachtig zijden japonnetje aan, en

een paar houten voetjes, waarop ze ook wel even staan kon, — maar ze zat liever.

Het meneertje was nog veel grappiger. Die had een stroohoedje op z'n hoofd, net een omgekeerd kommetje. Een zijden bloesje had hij aan, en een zijden broek, en een dikke kralenketting om

z'n houten halsje. Hij kon ook wel staan op z'n houten voetjes, maar hij zat ook liever.

Ze zaten er alleen maar voor 't mooi. Niet om mee te spelen, want Oma speelde al lang niet meer met poppen.

Vroeger wel. Maar toen waren het geen Japaneesjes, waar ze mee speelde: gewone meisjespoppen met gewone jurkjes, — tenminste jurkjes, die toen gewoon waren, maar die nu erg raar zouden lijken, — en met lang, echt haar.

Vroeger had Oma geloofd, — ze was toen nog een heel klein meisje, — dat die poppen echte kinderen waren. Ze had met ze gepraat, ze had ze naar bed gebracht, ze had ze aan- en uitgekleed.

Deze Japaneesjes kon je niet eens aan- en uitkleeden. Ze waren er toch alleen maar voor 't mooi.

Als Cobie bij Oma kwam, moest ze altijd eerst even naar de Japaneesjes kijken. Die vond ze zoo mooi, — háást nog mooier dan Oma. Want Oma's jurken waren meestal zwart of grijs, en niet rood en groen, zooals de bloeze en broek van het meneertje, en niet rose zooals het japonnetje van het mevrouwetje. Oma droeg geen groene kralenketting zooals het meneertje, en zoo'n omgekeerde mand op het hoofd droeg ze heelemaal niet.

Cobie had wel eens geprobeerd, de Japaneesjes uit te kleeden, maar dat ging niet, — het mocht niet eens. Alleen de kralenketting ging uit, over het malle hoedje heen.

Omdat Cobie nog niet zoo oud was als Oma, praatte ze nog wel tegen poppen. Thuis ook. Ze had een baby-pop, daar praatte ze tegen van da-da-da en allemaal kinderachtige woordjes. Ze had een boerinnepop, daar praatte ze boersch tegen, met een *ao* in plaats van *aa*. Ze had een deftig popje met een zijden jurk, daar praatte ze heel deftig tegen, met een klein mondje en een *ae* voor iedere *aa*. Ze had een negerpopje, dat zong ze altijd in slaap met het liedje van „tien kleine negertjes.”

Maar met de Japaneesjes praten, dat werd moeilijker. Ze had nog nooit Japansch hooren spreken, en dit meneertje en mevrouwetje verstonden natuurlijk niets anders dan Japansch. Het mevrouwetje keek ook net, of ze je uitlachte als je tegen haar sprak.

„Oma,” vroeg Cobie, op een keer, „hoe praten ze in Japan?”

Ja, dat wist Oma niet.

„Wat vervelend voor die Japaneesjes, dan kunt u niet tegen ze praten.”

Maar Oma zei, dat ze met z'n tweeën waren, dus dat ze wel met elkaar konden praten, als ze dat wilden.

Ja, dat was waar. Maar Cobie keek het meneertje nog eens aan en die zag er toch net uit, of hij zich verveelde. Het mevrouwtje lachte hem uit, en het rare hoedje zat vast op zijn hoofd, dat was ook niet gezellig voor hem.

Toen Cobie weer bij Oma op visite kwam, had ze Toetie, de Baby-pop, meegebracht.

„Zeg maar da-da met het handje tegen die oom en tante,” zei ze tegen Toetie, en ze hield pop in de hoogte, dat de Japaneesjes op den schoorsteen haar goed konden zien.

Toetie zei da-da met het handje.

Maar in Japan zeggen ze zeker anders da-da. De Japaneesjes begrepen er niets van. Het mevrouwtje lachte Toetie uit, en het meneertje verveelde zich nog. Maar het rare hoedje zat ook zoo stijf op zijn houten hoofdje geplakt.

„We zullen maar niet meer met ze praten,” fluisterde Cobie in Toetie's baby-oortje. „Ze verstaan ons toch niet.”

Toetie zei da-da met het handje.

Den heelen middag keek ze verder niet meer naar de Japanneesjes om.

Toen Cobie een volgenden keer bij Oma kwam, bracht ze Adèle, het deftige popje met de zijden jurk mee.

„Zeg eens: dèg menier, dèg mevrouw,” zei Cobie deftig vóór, met een heel klein mondje.

Adèle knikte met haar hoofd van dàg. Maar in Japan knikken ze zeker anders dàg, want de Japanneesjes begrepen er niets van. Het mevrouwtje lachte Adèle uit. Het meneertje verveelde zich nog. Maar het rare hoedje zat ook zoo stijf op zijn houten hoofdje geplakt.

„Zeg maar niets meer,” fluisterde Cobie in Adèle's rose oortje. „Ze verstaan er niets van.

Ze werd nu echt boos op de Japanneesjes.

Maar toen Cobie weer eens bij Oma kwam, bracht ze toch maar Teuntje, de boerin, mee.

„Maak eens een praotje met die oome en die tante,” zei ze.

Teuntje zette haar vriendelijkste gezicht tegen de oome en tante uit Japan, en wuifde ze hartelijk toe.

Maar in Japan wuiven ze anders. De Japanneesjes verstonden er niets van. Het mevrouwtje lachte Teuntje uit, om haar klompjes en haar boerinnekleertjes. Het meneertje verveelde zich nog aldoor, maar zijn rare hoedje zat ook zoo stijf op zijn houten hoofd geplakt.

„Gao maor mee,” fluisterde Cobie tegen Teuntje's boerinnemutsje. „Laot maor stil lachen om je klompen, ze heeft zelf houten voetjes.”

Ze keek niet meer naar de Japanneesjes om.

Maar den volgenden keer, toen ze weer bij Oma kwam, bracht ze Peter, de negerpop, mee.

„Ga jij eens naast dat meneertje zitten,” zei ze tegen Peter. „Hij komt uit Japan.”

Ze zette Peter op den schoorsteen naast het meneertje.

En wat gebeurde er?

Peter lachte tegen het meneertje, — Peter lachte altijd, —

en hij stootte het meneertje aan, en toen viel het meneertje om van de pret.

Heelemaal van den schoorsteen af viel het meneertje.

Op z'n neus.

Het hoedje rolde af. Cobie zag, dat het meneertje heelemaal kaal was, alleen een plakje lijm in plaats van haar.

Och, och, daarom had die stakkerd zich aldoor zoo verveeld.

Want dat is ook niet gezellig, als je lijm hebt in plaats van haar!

Cobie raapte hem op.

Er was een klein stukje van z'n ééne wang af. En — warempel! — nu zag hij er uit, of hij zich niet meer zoo verveelde. Net of hij een beetje lachte.

Cobie zette hem weer op zijn plaats. Ze legde het rare hoedje losjes op z'n houten bolletje. Het gleed er een paar keer af, vóór het bleef liggen.

Ja, heusch, hij lachte. En het mevrouwtje lachte ook!

Die Peter, die Peter toch! Dat die maar zóó Japansch kon praten met de Japaneesjes!

Toen Cobie weer een keer bij Oma kwam, was meneertje's wang nog stuk. Hij lachte nog.

Maar het rare hoedje zat weer vastgeplakt op zijn houten bolletje.

... viel het meneertje.

5. Kletsnat.

Och, meisje, wat heb je een regen gehad!
Je keepje, je schoenen, — o, alles is nat!
Bij ied're twee pasjes:
Twee modd'rige plasjes.
Och, meisje nog toe, wat een bui was me dat!

6. Van Nellie en Jacob.

Nu denk je natuurlijk, dat Nellie een meisje was en Jacob een jongen. Misschien een broertje en zusje?

Nee, hoor.

Nellie was een klein, wit hondje en Jacob was een groote, dikke, wit-met-gele poes.

Maar al waren ze dan geen broertje en zusje, heel dikke vrienden waren ze wel.

Ze woonden in één huis, en in dat huis waren ook een heele boel kinderen. Die kinderen zorgden heel goed voor ze. Jacob had z'n eigen bakje met eten en Nellie ook haar eigen bakje.

Maar Nellie was een beetje wantrouwend en Jacob was een beetje jaloersch, — dat was het eenige, waarin ze geen echte vrienden waren.

Als Nellie kleine hondjes gekregen had, durfde ze haast geen

oogenblik weg bij de kleintjes. Want stel je voor, dat Jacob aan ze kwam! Stel je voor, dat Jacob ze krabde!

Jacob dacht er natuurlijk niet aan, ze te krabben. Hij was alleen maar nieuwsgierig, hoe dat kleine goed er uit zag. Maar nee hoor, hij mocht er niet bij.

Als er iemand vriendelijk was tegen Nellie, dan was Jacob er dadelijk bij met een „mauw?” En als je dan nog niet op hem lette, draaide hij zich boos om en ging stil in een hoekje zitten, met den rug naar je toe.

De grootste vriendin van Jacob en Nellie was Greet. Alle kinderen in huis waren aardig tegen hen, maar Greet, dat was de bovenste beste.

Kwam Greet uit school en belde ze aan, dan hoorde Jacob aan de bel, dat zij het was. Nellie ook: Nellie stak haar ooren op en bleef luisterend staan. Jacob zette z'n staart kaarsrecht in de hoogte en liep op een drafje naar de deur. Als de deur dan was opengemaakt en Greet binnen was, gaf hij allemaal kopjes tegen haar beenen. Nellie blafte haar blij tegemoet.

Maar toen gebeurde het eens, dat Greet ziek werd. Roodvonk. Ze moest heel alleen op haar kamer blijven, al voelde ze zich heelemaal niet erg ziek. Want als de anderen bij haar zouden komen, zouden ze ook roodvonk krijgen.

Al de andere kinderen, die naar school moesten, gingen uit logeeren; anders mochten ze niet op school komen.

Alleen moeder kwam op haar kamer, om haar te verzorgen. En verder niemand, niemand, — al die lange dagen, al die lange weken.

„Mochten Jacob en Nellie maar hier komen”, zuchtte Greet, toen de dagen zoo lang en stil en vervelend werden, toen ze al haar boeken al drie keer uitgelezen had, en haar pop, die allang roodvonk moest hebben, wel honderd keer had aan- en uitgekleed.

„Och moeder,” vroeg ze, „mogen Jacob en Nellie niet binnen komen? Ze kunnen toch geen roodvonk krijgen!”

Nee, 't mocht niet. Want al konden ze zelf geen roodvonk krijgen, — stel je voor, Jacob en Nellie met roode vlekken —

ze konden andere menschen roodvonk brengen. Nee, er kwam niets van in.

Greet lag stilletjes een deuntje te huilen in haar bed.

Buiten was de lucht zoo blauw, en de zon scheen zoo heerlijk. Andere kinderen speelden nu buiten, konden schreeuwen en drukte maken met elkaar, — en zij lag hier maar alleen en

verveelde zich. Niet eens Jacob of Nellie mocht haar gezelschap houden.

Het deuntje, dat ze hilde, zou nóg droeviger geweest zijn, als ze geweten had, dat op het matje voor haar kamerdeur Jacob zat, die heel verdrietig omhoog keek naar den deurknop.

„Zie je,” dacht Jacob, „als ik nu maar lang genoeg was, om op

Greet lag stilletjes een deuntje te huilen.

mijn achterpooten bij den deurknop te komen.”

Hij probeerde het. Ach nee, hij kon er lang niet bij. En dan nog, hij had toch maar een pootje, en geen hand, die den knop kon omdraaien.

Hij ging weer in elkaar gedoken zitten, de staart om de voorpooten gekruld, de kop scheef naar omhoog, — aldoor kijkend naar dien deurknop.

Moeder kwam door de gang.

„Wat zit jij daar zoo op het matje?”

„Mauw”, zei Jacob.
„Nee, jongen, je mag niet naar binnen. Je wilt toch geen roodvonk krijgen?”

„Mauw”, zei Jacob.

’t Kon hem niets schelen om roodvonk te hebben; hij wou er wel groenvonk bij hebben, als hij maar bij Greet in de kamer mocht.

Moeder liep door naar de achterkamer, en Jacob zat weer alleen.

Maar na een poosje, wie kwam er naast hem zitten?

Nellie.

Nellie keek ook scheef naar den deurknop, met één oor rechtop en één oor omlaag.

„Waarom laten ze ons er nou niet in?” klaagde ze.

„Mauw”, zei Jacob. „Greet heeft roodvonk. Ze zijn bang dat wij het ook krijgen.”

„En wat zou dat dan?”

„Ja, wat of dat zou! Ik weet het niet.”

En Jacob ging heelemaal in elkaar gedoken zitten, met gevouwen voorpootjes.

„k Zal eens probeeren of ik de deur open krijg,” zei Nellie.

„Heb ik al geprobeerd,” gromde Jacob, „Geeft niks.”

Maar Nellie probeerde het toch. Ze sprong met haar harde, tikkende pootjes tegen de deur op, zóó hard, dat Greet het hoorde.

„Nellie! Nellie!” riep Greet, met tranen in haar stem.

„Waf! Waf!”

Nellie begon zachtjes te janken.

Jacob dacht:

„Mij roept ze niet. ’t Is altijd alleen Nellie”.

En hij ging met z’n rug naar de deur zitten.

„Nellie, zeg nog eens wat!” huilde Greet.

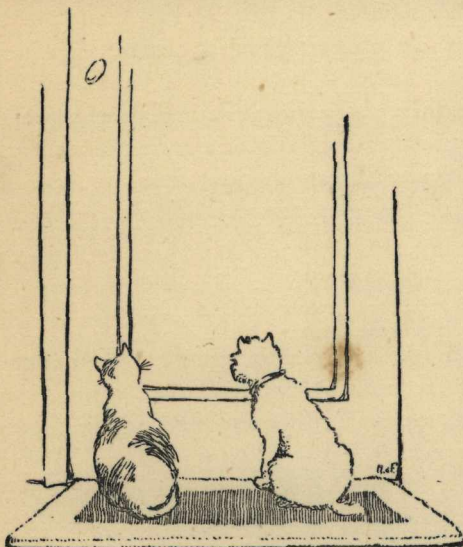
„Waf!”

„O, Nellie! Is Jacob er ook?”

Jacob draaide zich ineens weer om, stond weer op vier pooten.

„Mauw!”
 „Jacob, Jacob!”
 „Mauw!”
 „Dag Nellie, dag Jacob!”
 „Waf!”
 „Mauw!”

Van dien dag af kwamen Nellie en Jacob elken dag om denzelfden tijd voor de deur zitten en riepen „mauw” en „waf” tegen Greet.

Van dien dag af . . .

Eindelijk was de tijd om. Greet was beter: Greet werd in 't bad gestopt door moeder, Greet kreeg haar kleeren aan, en daar stapte ze met blijе оogen het huis door, de huiskamer binnen.

Nellie en Jacob zaten rustig aan weerszijden van de kachel. Toen Greet de deur in kwam, sprongen ze allebei op. Ze wisten niet wat ze zagen!

Daar was Greet weer, hun eigen goeie, beste Greet!

Jacob, stille Jacob, bleef stokstijf staan, met den staart omhoog.

Maar drukke Nellie sprong op Greet toe, blafte, likte naar

haar hand, blafte weer, — wist van dolligheid niet, wat hij moest doen.

„Nellie, Nellie, oudje, stil dan toch, Nellie, — ben je zóó blij?”

Toen dacht Jacob:

„Ze ziet alleen maar Nellie. Naar mij kijkt ze niet om.”

En Jacob ging stil en bedroefd achter de kachel zitten.

Toen Nellie wat bedaard was, vroeg Greet:

„En waar is Jacob toch? Ik zie Jacob niet.”

Jacob deed net, of hij niets hoorde.

„Nee, ze ziet me niet,” dacht hij boos.

Maar toch stak hij, zonder het te weten, telkens als Greet „Jacob” zei, de ooren omhoog.

„Jacob?”

Een heel zacht „mauw” kwam van achter de kachel.

Met een paar stappen was Greet bij hem.

Nee maar, wat zat hij daar verdrietig!

„Och Jacob, ik zag je zoo gauw niet. 't Kwam doordat Nellie zoo'n drukte maakte. Och toe, Jacob, wees maar niet boos op me. Ik kon het niet helpen. Toe dan, Jacob.”

Toen keerde Jacob zich naar haar toe en gaf haar een heele boel kopjes.

Hij was weer goed op Greet.

„Och,” dacht hij, „op Greet kun je nooit echt boos zijn.”

En spinnend wreef hij zijn wit-met-gelen rug langs Greet's kousebeenen.

't Was toch maar gelukkig, dat ze weer beter was!

N. & F.

En spinnend wreef hij zijn rug langs Greet's beenen.

7. Het mutsje.

Er was eens een meisje, dat had op haar school
Voor popje een mutsje gehaakt.
En toen ze het af had, toen had z'er op zij
Een strikje van lint aan gemaakt.

Thuis zette ze 't daad'lijk op popje haar hoofd,
Maar 't mutsje was pop veel te wijd.
Het hing haar van voren tot over haar neus,
Want pop was een heel kleine meid.

Toen zette ze 't even op broertje z'n hoofd,
Maar broertje was 't mutsje te klein
Toen ging ze bedenken, of z'ook iemand wist,
Voor wie toch haar mutsje kon zijn.

Daar dribbelde poesje de kamerdeur in,
Met pootjes, als pluisjes zoo zacht.
Toen lachte het meisje: wel heb je nu ooit!
Aan poes had ze heel niet gedacht!

Ze zette het mutsje op poesje haar kop:
Geen háártje te wijd of te nauw!
Maar poes had van haakwerk geen snipper verstand
En vond het vervelend en flauw.

Ze schoof zelf het strikje van onder haar kin,
Een zette het af met haar poot,
En dacht bij haarzelve: „Nee, meisje, een poes
Draagt liever haar kopje maar bloot!”

DE ORGELMAN.

— en toen pakte ze zijn beide handjes en danste met hem mee. (Blz. 35.)

8. De orgelman.

De orgelman reed met zijn orgel door de heele stad. 's Morgens vroeg begon zijn lange reis. Hij woonde in een smal straatje met hoge huizen, en 't zag er niet erg gezellig uit. De zon wist niet, dat dat straatje bestond, en daarom kwam ze er nooit schijnen.

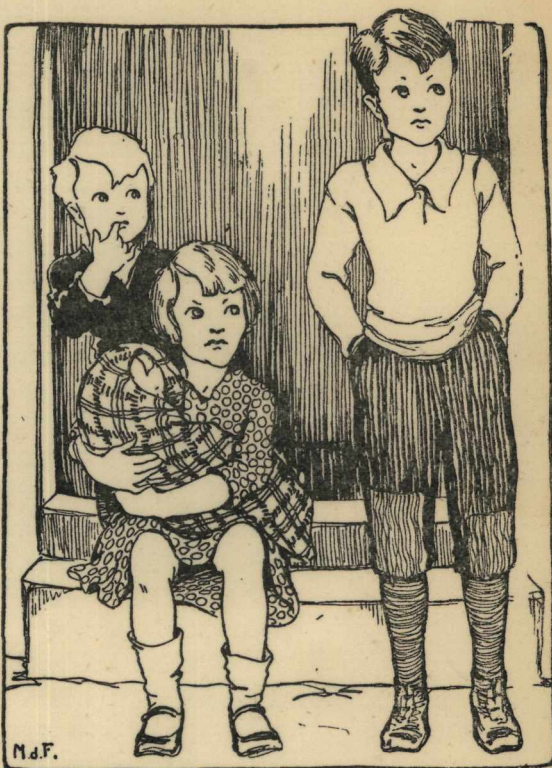
En de kinderen, die in het straatje woonden, wisten haast niet, dat de zon bestond. Daardoor hadden ze bijna allemaal witte wangetjes en moede, kleine oogjes

Maar de orgelman wist wel, dat de zon bestond. Die reed toch door de heele stad, tot aan den rand van de stad, waar nog lang niet alles vol met huizen was en waar de zon zoo veel mocht komen als ze maar wou.

Daarom speelde de orgelman altijd het laatst elken dag in zijn eigen straatje. Het waren wel altijd dezelfde deuntjes, maar hij kon ze toch vroolijker spelen als hij eerst de heele stad door geweest was en de straten gezien had, waar de zon kon schijnen.

Op een dag ging hij door een buurt, waar hij nog nooit geweest was,

Het waren allemaal nieuwe huizen. De menschen woonden er nog maar pas.

En de kinderen, die in het straatje woonden, wisten haast niet dat de zon bestond.

Vóór een paar gezellige huizen, met witte hekjes en tuintjes vol bloemen, hield hij stil en begon te draaien. Joep-didel-dideldom, joep-dideldom. Een wijsje, waar je haast vanzelf bij moest dansen.

Voor de ramen kwamen gezichten te voorschijn. Maar niemand kwam op straat om te dansen.

M.J.F.

En uit die deur kwam een heel klein kereltje.

Maar wacht eens. Daar ging langzaam een straatdeur open, die op een kiertje gestaan had.

En uit die deur kwam een heel klein kereltje, dat maar net kon lopen. 't Was eigenlijk nog niet eens lopen. Zoo'n beetje waggelen, van het ééne dikke beentje op het andere.

Joep-didel-didel-dom, joep-dideldom.

Het kleine dikkerdje lachte heel blij. Daar stond hij nu in het tuintje, de dikke beentjes stevig op den grond geplant.

De orgelman zag hem wel, maar hij had geen tijd om tegen hem te praten, want hij moest op het orgeldraaien letten.

Het jongetje waggelde naar het witte hekje toe. Neen, dat kon hij niet open krijgen.

En hij wou toch zoo graag naar dat mooie muziek-ding toe!

Nu was het wijsje uit. Het jongetje keek echt op zijn neus: 't ging net zoo mooi!

Maar de orgelman had medelijden met hem. Hij lachte eens tegen hem en begon een ander deuntje.

Van hupsasa, tierelierela, hupsasa, tjoem.

Daar begon nu dat kereltje warempel te dansen! Hij tilde om de beurt zijn beentjes zoo hoog op, als hij maar kon en schaterde het uit van de pret.

Midden in het dansje ging de straatdeur weer open, en daar kwam de moeder van het dikke jongetje naar buiten.

Ze zag hem dansen, — telkens een voetje omhoog tot hij haast viel, en dan weer het andere, — en toen pakte ze zijn beide handjes en danste met hem mee, op het kiezelsteenpaadje tusschen de bloemen.

In het huis er naast woonde een meisje van vijf jaar, dat zich erg verveelde. Ze was eigenlijk al groot genoeg en knap genoeg voor de groote school, maar dat kon nog niet, omdat ze pas vijf jaar was. En ze was nog niet knap genoeg om moeder te helpen kopjes-wasschen. Daarom verveelde ze zich zoo.

Maar toen keek ze uit het raam en zag het dikke, kleine buurjongetje met zijn moeder tusschen de bloemen dansen.

Hupsasa, tierelierela, hupsasa, tjoem.

Toen ging ze de kamer uit, de voordeur uit, en in haar eigen voortuintje, tusschen de bloemen, danste ze ook een dansje.

Boven keek haar opa uit het raam. Opa was al heel oud, en hij liep heel langzaam. Maar toen hij het dikke jongetje met zijn moeder, en zijn eigen kleine meisje zag dansen, toen liep hij voorzichtig de kamer uit, de trap af, de voordeur uit, pakte het meisje bij beide handen, en danste mee. Met voorzichtige pasjes, maar dansen was het toch!

En de orgelman speelde maar van hupsasa, tierelierela, hupsasa-tjoem.

In het huis daarnaast woonde een zieke jongen.

Hij was heel geduldig, en wachtte maar stil op zijn bed af, tot hij beter zou worden.

Maar toch, als hij uit het raam keek, dacht hij wel eens:

„Ik wou dat er eens wat bizonders gebeurde op straat. Ik verveel me zoo.”

Toen de orgelman begon te spelen was hij al blij. Zoo'n deuntje maakte je zoo vroolijk!

Maar toen het dikke buurjongetje begon te dansen, ging hij rechtop in bed zitten. Dat was nog eens wat!

En toen de moeder van het dikke jongetje meedanst, zat hij al met twee ellebogen op de vensterbank geleund.

En toen het buurmeisje ook ging dansen, zat hij op z'n knieën in bed. Zoo werd het gezellig!

En toen de opa van het buurmeisje meedanste, toen sloeg hij met beide armen de maat voor het raam.

Hupsasa, tierelierela, hupsasa, tjoem.

Maar de orgelman moest weer verder. Hij moest een zak vol centen verdienen. Het liedje van hupsasa was uit. Jammer!

De orgelman had al heel wat centjes in zijn zak, toen hij naar de volgende straat reed: van de moeder van het dikke kereltje, en uit den spaarpot van het meisje, dat zich verveelde, en van de opa van het meisje, — en uit den spaarpot van den zieken jongen, door het open raam.

* * *

Dien avond speelde de orgelman dezelfde deuntjes in zijn eigen straatje.

Van joep-didel-didel-dom, joep-dideldom.

„Dansen jullie toch!” zei hij tegen de kinderen met de bleeke wangetjes en de moede oogjes.

Ze probeerden voorzichtig te dansen. Een paar kinderen maar. Toen speelde hij van hupsasa, tierelierela, hupsasa-tjoem.

En op het laatste dansten alle kinderen van het straatje.

De orgelman kreeg hier geen centen uit hun spaarpotjes. Want die hadden ze niet.

Maar hij kreeg heel wat mooiers te zien:

Wangetjes, die een beetje rood werden, en oogjes, die niet meer zoo moe keken.

En daar had hij nog meer plezier van dan van twintig centen!

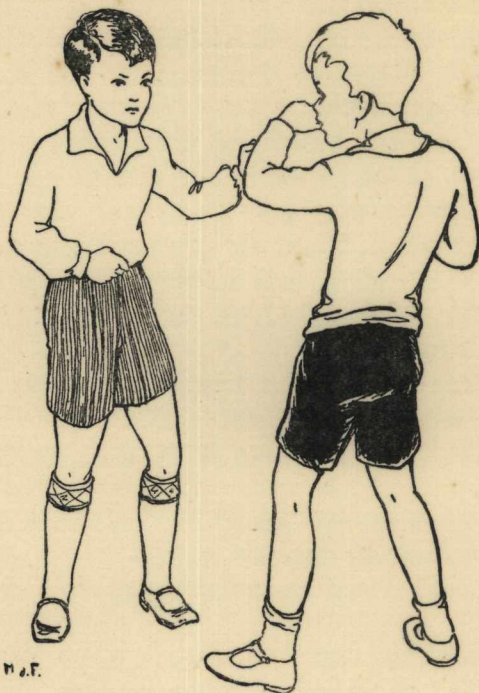
9. Ruzie.

Eerst gaf Wim aan Klaas een klapje,
Maar hij deed het voor een grapje.

Toen gaf Klaas er één weerom.
Toen begon het: om en om!

Wim een klap; — Klaas één terug.
Och, wat ging dat hard en vlug!

Toen 't zóó ver gekomen was,
Kwam hun Moe eraan te pas.

Klaas zei: „Wim gaf d'eerste klap.”

Wim: „dat was maar voor de grap.

Klaas was echt het eerst geweest.”

„Ja, maar Wim toch heusch het meest . . .”

En wat zei hun moeder toen?

„Geef elkaar eens gauw een zoen!”

Ja, dat moesten ze wel doen!

10. Ridder Jan.

Vader zei altijd, dat Jan een echte ridder was. Ridders helpen altijd iedereen, wat ze maar kunnen. Ridders gebruiken ook altijd goed hun oogen, of er ook wat te helpen valt.

Zat Jan in een stampvolle tram, en kwam er bijvoorbeeld een oude man binnen, waar geen plaats meer voor was, — wie sprong er het eerst op om plaats te maken? Jan natuurlijk.

Was er een hooge brug, waar een man zijn kar niet tegen op kon duwen, — wie stond er dan ineens naast den man, en duwde uit alle macht mee? Jan natuurlijk.

Nu hielp dat duwen niet zoo heel veel, want Jan z'n armen waren nog niet erg sterk. Maar als een man een heel zware vracht moet duwen, helpt het al een heele boel, als hij merkt dat er iemand naast hem staat om hem te helpen. Dan wordt zoo'n man dubbel zoo sterk.

Als het dienstmeisje bij Jan thuis een heele rij schoenen te poetsen had, en eventjes zuchtte omdat die rij zoo lang was, — wie vroeg dan dadelijk of hij haar ook mocht helpen? Jan natuurlijk.

Nu was hij wel niet erg knap in 't schoenen poetsen. Zijn handen werden minstens zoo zwart als de schoenen. Maar een rij schoenen lijkt altijd veel minder lang, als er iemand meehelpt met poetsen.

Je moet niet denken, dat Jan de beste jongen van de wereld was. Ik heb nu alleen zijn goede dingen verteld. Ik kan ook wel zijn leelijke dingen vertellen, maar dat vind ik lang zoo gezellig niet.

Hij was een handje-gauw. Dat beteekent, dat hij gauw boos werd en er dan dadelijk de vuisten bij gebruikte. Maar je moet denken, dat hij aan den anderen kant diezelfde vuisten vaak gebruikte om te helpen.

Hij was ook nogal een viespoes. Zijn handen waren meestal zwart, al had hij ze ook pas gewasschen. Zijn gezicht moest wel tien keer per dag gewasschen worden, want er kwamen telkens nieuwe, zwarte vegen op. Maar je moet denken, dat zijn handen ook wel eens zwart waren van het helpen.

Meer leelijke dingen weet ik niet van hem. En wat waar is, is waar: hij was een bleef een ridder.

Op een keer kwam ridder Jan uit school. Zijn school was ver van huis.

Vlak bij school zag hij iets, waar hij een kleur van kreeg van boosheid.

Een groote hond plaagde een klein poesje.

Wat laf! Zóó'n groote, ruige hond, en zoo'n klein, mager, zwart poesje! Nogal een kunst om dat te kunnen bang maken!

Maar zijn boosheid werd nog grooter, toen hij zag, dat het poesje sprekend op hun Miesje-poes leek. Misschien was het Miesje wel! Heelemaal hierheen verdwaald! Dat kwam er van dat ze zoo dikwijls de voordeur uitwipte!

„Maak dat je weg komt!” riep hij woedend tegen den grooten hond.

Het kon hem niet schelen, dat de hond nu tegen hem begon te blaffen, met een grooten, wijden bek. Ridders zijn nooit bang.

Het poesje stond bang, met een hoogen rug en een dikken staart en ruige haren en een blazend bekje, tegen den muur gedrukt.

„Ze kent me niet eens meer,” dacht Jan, „zóó is ze geschrokken.”

Jan probeerde het poesje te pakken. Maar het glipte telkens weg.

Er kwamen een paar menschen bij staan kijken.

„Wat wou je met dat poesje?” vroegen ze.

Het was een moeilijke tocht.

„Het is onze Mies. Ze werd geplaagd door die leelijken hond. Ik neem haar wel mee naar huis.”

En hoe het poesje ook wegglipte en blies, Jan pakte haar stevig onder zijn arm en stapte dapper naar huis.

Het was een moeilijke tocht. Telkens wou het poesje onder zijn arm door wegkruipen. Maar Jan hield vast.

Hij zag vuurrood van inspanning. En foei, wat was hij warm.

Eindelijk was hij thuis met zijn vrachtje. Pff.

Hij belde aan. Moeder deed open.

„Moeder, Mies was heelemaal verdwaald tot vlak bij school. En een gemeene hond plaagde haar. Maar ik heb den hond weggejaagd, hoor, en hier is Mies.”

Meteen liet hij het poesje los.

„Maar jongen!” riep moeder, „het is Miesje niet. Mies zit hoog en droog in de huiskamer.”

„Dat kan niet,” zei Jan, „dit is Mies. Ziet u dat dan niet?”

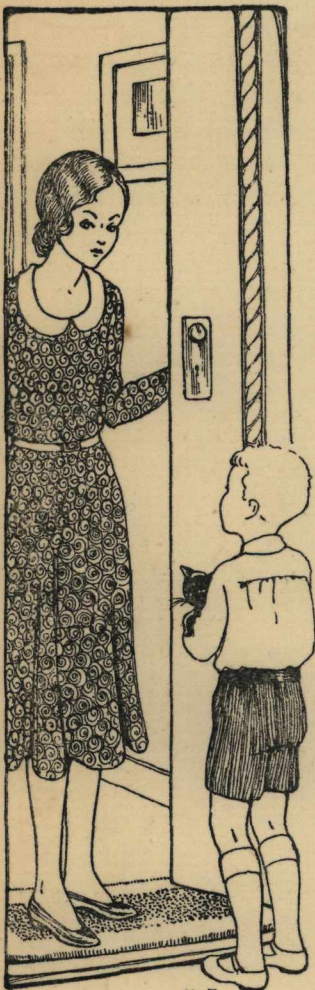
Maar toen hij de huiskamerdeur open deed . . . kwam de echte Mies hem tegemoet en keek heel onvriendelijk naar het andere zwarte poesje.

„N-nee . . .”, zei Jan langzaam, „het is Mies tòch niet.”

De poesjes stonden elkaar kwaad aan te kijken.

„Mag ze hier blijven, tot ze wat is uitgerust?”

Dat vond moeder goed. Ze kregen ieder een bakje melk, elk in de verste hoek van de kamer.

M.d.F.

. . . Moeder deed open.

GROOTMOEDER'S EERSTE REIS.

Toen zag ze iets, waar ze erg van schrok. (Blz. 46.)

„Zullen we haar ook Mies noemen?” vroeg Jan.
„Nee, dan komen we in de war. Ze moeten maar Miesje en Wiesje heeten.”

Miesje en Wiesje zaten dien avond elkaar aan te kijken. Misschien dachten ze wel, dat ze in den spiegel keken.

Maar och, och!

Den volgenden morgen merkte moeder, dat het poesje niet Wiesje moest heeten, maar Viesje.

En toen moest ridder Jan haar maar weer gauw terug brengen naar de straat waar ze woonde.

Daar heeft ze toen haar eigen huis weer gevonden, omdat er nu geen groote hond meer was, die haar bang maakte en in de war bracht.

En Jan?

Die vond het niets erg, dat hij zich vergist had. Hij had tenminste dien naren hond weggejaagd.

En hij is altijd dezelfde ridder gebleven: altijd z'n oogen goed blijven gebruiken, om te zien of er wat te helpen viel.

Alleen die zwarte handen, hè, en die vegen in z'n gezicht altijd. Jammer.

11. De Meester.

De meester is verbazend streng.
Hij houdt niet van een grapje.
Maar alle kind'ren van zijn klas,
Die houden hem voor 't lapje.

De meester heeft een korte broek,
En heel erg booze oogen.
Maar alle kind'ren van zijn klas
Doen juist, wat ze niet mogen.

De meester is al vrees'lijk oud,
Wel zes of zeven jaren.
Maar alle kindren doen precies
Of zij nog ouder waren.

De meester stampst eens op den grond:
't Begint hem te vervelen.
Dan roept hij: „'k Wil niet langer meer
Met jullie schooltje spelen!”

12. Grootmoeder's eerste reis.

Wat ik nu vertellen ga, is al bijna honderd jaar geleden.
Ik ben er zelf niet bij geweest, maar Grootmoeder heeft het
mij zóó dikwijls verteld, dat ik soms bijna denk, dat ik er wél
bij ben geweest.

Wij vinden het nu heel gewoon, als er een vliegmaschine door de lucht gaat. En een auto, wel, daar hebben we zelf wel eens in gezeten. En een tram is nog dood-gewoner, en als je naar een andere stad moet, nou, dan neem je een spoorkaartje en je stapt in den trein, en klaar ben je.

Toen mijn Grootmoeder een klein meisje was, zag alles er heel anders uit. Zij zelf zag er ook heel anders uit dan de kleine meisjes van nu. Wat zouden we nu raar kijken, als we een meisje zagen, dat onder haar wijde rokjes een wit gesteven broekje met kantjes liet uit kijken, dat bijna tot op haar voetjes hing! Ja, en zoo heeft Grootmoeder er toen toch uitgezien.

En nog eerder, toen Grootmoeder een wiege-kindje was, toen hadden ze die stumperd zóó stijf ingepakt met allemaal doekjes en kleertjes, dat ze zich heelemaal niet bewegen kon en net een stijf popje leek. Zoo zagen alle wiege-kindjes er toen uit.

De straten waren niet glad, zooals nu, maar met dikke, hobbelde-bobbelkeien, en de rijtuigen dansten en schommelden er over heen, dat je heelemaal door elkaar geschud werd, als je er in zat.

Als je van de eene stad naar de andere moest, dan stapte je in een soort groot rijtuig met een paar paarden er voor. Zoo'n rijtuig was al gauw stampvol, en daar zat je dan, dicht tusschen de andere menschen in en je schommelde en hotste, tot je niet meer wist waar je beenen waren en waar je hoofd zat.

Maar in dien tijd was er iemand geweest, die had er wat nieuws op bedacht. Die had net zoo lang gezocht en gestudeerd, tot hij een locomotief had bedacht. En zoo begonnen de eerste spoortreinen.

Ja, en zoo heeft Grootmoeder er toen toch uitgezien.

Die zagen er heel wat anders uit, dan ze er nu uit zien. Sommige houten speelgoed-treintjes lijken er nog wel wat op. Een heel hoge pijp, en dan van die grappige wagentjes er achter.

Op een dag zou er wat heel gewichtigs gebeuren in de stad, waar Grootmoeder woonde.

De eerste trein van Nederland zou van Grootmoeders stad naar een andere stad rijden.

Grootmoeder had nog nooit een trein gezien. De meeste menschen nog niet.

Maar haar oom, die in de andere stad woonde, had hem wel al een keer gezien. Die was een gewichtige meneer, en hij moest er zelf bij zijn, als die eerste treinging rijden.

Daarvoor was hij den vorigen dag met dat hobbel-rijtuig naar Grootmoeders vader en moeder gekomen.

De oom was wel erg deftig. Hij droeg een groene jas en een groene broek en een wit kanten

Zou Klaartje morgen wel graag willen zien, hoe de spoor-
trein wegrijdt?

ding vóór aan zijn hals, en een witte, hooge hoed. 't Was ook feest, moet je denken.

De oom praatte wat met haar vader en moeder, en toen vroeg hij in eens:

„Zou Klaartje morgen wel graag willen zien, hoe de spoor-
trein wegrijdt?”

Want Grootmoeder heette Klaartje.

Of Klaartje wou? Wat een vraag!

Wat gelukkig toch, om een oom te hebben, die een deftige meneer was en die met den spoortrein te maken had! Morgen kwamen er alleen maar menschen bij, die er iets mee te maken hadden, — en zij mocht er bij zijn!

En zij mocht zien, hoe oom in den spoortrein stapte en wegreed!

Ze kon dien nacht haast niet slapen. Ze stelde zich voor hoe zoo'n spoortrein er uit zou zien. Toch zeker met een soort paard er voor, anders kon het immers niet vooruit komen! Want ze had nog nooit gezien, dat iets zonder paard vooruit kwam.

Den volgenden morgen kreeg ze haar mooiste kleeren aan. De pijpjesbroek, die onder haar geruite rokjes uitkwam, was hagelwit en zoo mooi gesteven, alsof hij van papier was. En je moet weten, dat ze dat geruite japonnetje alleen bij heel enkele gelegenheden aan mocht hebben, want het was haar allerbeste!

Haar moeder was ook op haar mooist gekleed. Een jurk met allemaal bloemetjes en heel wijde rokken, en een leuke hoed, die als een kap om haar gezicht gebogen was, zoodat Klaartje, als ze opkeek, niets van moeders gezicht te zien kreeg, dan de kin met de zwart-fluweelen linten er onder.

Klaartje had grooten trek om te dansen van plezier. Maar dat mochten kleine meisjes toen niet, en het ging ook niet goed met die stijve broekspijpjes.

Toen ze op de plaats waren gekomen, waar de spoortrein weg zou gaan, zag Klaartje allemaal meneeren en mevrouwen in hun allerbeste kleeren. Er waren maar een paar kinderen tusschen.

Moeder keek even op haar neer en knikte haar toe.

„Moeder?” vroeg Klaartje.

„Wat is er, kind?”

„Wat zit er in die groote, groene tasch, die u draagt.”

Maar moeder lachte, en zei niets.

Opeens, — daar gingen alle menschen achteruit en werden heel stil.

Wat voor een raar geluid was dat daar?

Wat voor snuiven en zuchten en blazen, alsof er een heele

boel menschen doodmoe waren en veel te hard geloopen hadden?

Zou dat het paard zijn van dien spoortrein?

Opeens tilde oom haar op en zette haar op zijn schouder. De witte hoed hield hij in zijn ééne hand.

Toen zag ze iets, waar ze erg van schrok.

Er was heelemaal geen paard voor die wagens! Er was een ding vóór, dat van binnen wel in brand leek te staan, en waar van boven, met veel gezucht en geblaas, een dikke wolk rook uit kwam!

Klaartje kreeg grooten zin om te gaan huilen van schrik. Ze bleef maar doodstil op oom zijn schouder zitten.

De groote menschen waren ook erg geschrokken. Want er waren er bij, die met hun zakdoek hun oogen afveegden.

Eindelijk zette oom haar neer. Het was tijd voor hem om in de wagens van den spoortrein te stappen.

Moeder gaf oom de groote, groene tasch.

Oom kuste vader en moeder, maar Klaartje hield hij nog altijd bij de hand.

Toen fluisterde moeder in Klaartje's oor:

„Zou je graag in den spoortrein rijden?”

Klaartje wist geen antwoord. Ze was wel wat bang voor den spoortrein, maar er in rijden, dat moest wel heerlijk zijn.

„Nu?” vroeg oom.

„Ik weet het niet,” zei Klaartje.

„Als je graag wilt, mag je met me mee in den spoortrein, mee naar de andere stad.”

Eerst geloofde ze, dat het een grapje was. Maar toen moeder zei, dat de groene tasch meegenomen was, omdat haar kleeren er in zaten, begon ze het te begrijpen.

Ja, en toen vergat ze, dat meisjes niet mochten dansen en springen, en dat het stijve pijp-broekje er van zou kreukelen, — en ze danste en ze sprong, en ze kuste moeder, en ze kuste vader, en ze kuste oom ook, — en toen tilde oom haar in één van die rare wagens.

Een poosje later: zuchten, blazen, bonken, steunen, brieschen, — en daar rolde de spoortrein weg!

Toen ze een beetje van den schrik bekomen was, begreep ze wel: Nooit, nooit zou ze dit vergeten!

* * *

Grootmoeder heeft het mij verteld, toen ze al heel oud was. Het was op een dag, toen ze uit haar venster keek en voor 't eerst een electrische tram door de straat zag rijden.

Neen, dat begreep ze niet: er was geen locomotief vóór, en toch kwam die wagen vooruit!

Ik begreep er ook niets van. Ik zag het ook voor 't eerst.

En zoo kwam het, dat ze mij vertelde van haar eerste reis met den trein, toen ze nog Klaartje heette en een geruit jurkje had met wijde rokjes, en een broekje tot op haar voetjes, mooi wit, met een kantje, en zoo hard gesteven alsof het papier was.

13. D'r was eens.

D'r was eens een stad,
Een heel groote stad.

In die stad was een straat,
Een heel lange straat.

In die straat stond een school,
Een heel groote school.

In die school was een klas,
Een heel mooie klas.

In die klas stond een bank,
Een heel nieuwe bank.

Op die bank lag een schrift,
Een heel keurig schrift.

In dat schrift stond een som,
Een heel moeilijke som.

Door die som was een krul,
Een heel mooie krul.
Onder die krul stond een tien,
Een heel dikke tien.
En die stad was van Jan,
En die straat was van Jan,
En die school was van Jan,
En die klas was van Jan,
En die bank was van Jan,
En dat schrift was van Jan,
En die som was van Jan,
En die krul was van Jan,
En die tien was van Jan, —
En nu weet je er alles van,
En wil je meer weten, vraag het dan
Aan Jan.

LEESBOEKJES

van Mevr. C. ASSCHER-PINKHOF
en WILHA. BLOKKER.

Serie: OM STIL TE LUISTEREN

Met talrijke zwarte en gekleurde teekeningen van MIEP DE FEIJTER

Prijs gecartonneerd à f 0.75 per deeltje

- I. OM STIL TE LUISTEREN
- II. ZET WIJD JE OOREN OPEN
- III. KNUS IN EEN HOEKJE
- IV. HOOR EENS EVEN

De vier deeltjes bijeen in prachtband f 2.90

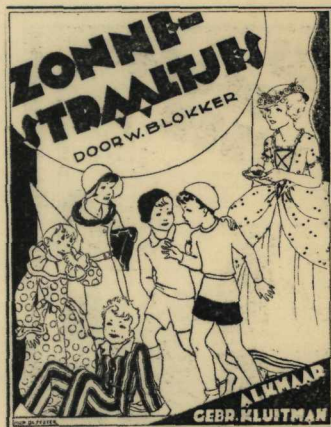
De gunstige ontvangst die de Serie „Om stil te luisteren”, alom mocht onder- vinden, deed als het ware de vraag ontstaan naar uitbreiding van deze Serie, zoodat een 4-tal nieuwe nummers hieraan werd toegevoegd, die wat uit- voering, zoowel wat de illustratie's als de verschillende verhaaltjes betreft, zeer zeker niet bij de eerste 4 nummers achter staan.

Prijs gecartonneerd à f 0.75 per deeltje

- V. ZONNESTRAALTJES
- VI. VAN ALLES WAT
- VII. BIJ REGENWEER
- VIII. GEHEEL WAT NIEUWS

De vier deeltjes bijeen in prachtband f 2.90

Deze boekjes zijn een aanwinst voor onze jonge kinderen, de tekst, de illustraties en de uitgave. (De Holl. Revue.)

Enkele pers-beoordeelingen:

Een serie aardige boekjes voor de jonge kinderen, om hun voor te lezen, als ze zelf nog niet goed daarmee overweg kunnen of anders voor henzelf. De mooie gekleurde platen en de illustraties tusschen den tekst van Miep de Feijter, maar in niet mindere mate de aardige verhaaltjes en de heel goede versjes, zullen bij de kleinen geweldig in den smaak vallen. Het kleurig geïllustreerde omslag maakt de boekjes tot een welkom verhaal, terwijl ze in één band gebonden een lijvig deel vormen, dat ze bijzonder geschikt maakt voor geschenk.

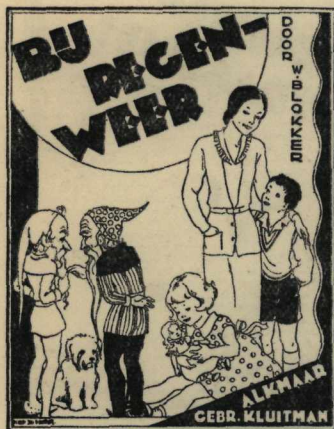
(Utrechtsch Nieuwsblad.)

Bijzonder geschikt voor de kleuters zijn de boekjes van Mevr. Asscher-Pinkhof, afzonderlijk of gezamenlijk in één band verkrijgbaar. De titels zeggen en beloven al veel, iedere moeder zal ook over den inhoud voldaan zijn. („Zij”.)

Onze kinderen vragen maar steeds om verhaaltjes te vertellen. Menige vader of moeder denkt zich suf om een geschikte vertelling te bedenken. C. Asscher-Pinkhof zal deze fantasie-loozen tot boeiende vertellers maken.

(Gron. Courant.)

Ze zijn allen uitstekend geslaagd en uitnemend geschikt om 's avonds vóór en na het eten nog eens uit voor te lezen of uit te laten lezen.

(Delftsche Courant.)

Het eene boekje ziet er al frisscher en mooier uit dan het andere. Het is een lust om er naar te kijken, maar nog grooter lust zal het voor de kleintjes zijn om er uit te hooren voorlezen of om er zelf in te neuzen. (R'damsch Nieuwsbl.)